

Arrest

nr. 59 410 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. Uw echtgenoot, A.(...) T.(...), was lid van de oppositiepartij "Hay Heghapokhakan Dashnaksutyun (HHD) (Armenian Revolutionary Federation)". Daarnaast onderhield hij goede contacten met S.(...) M.(...), de voormalige volksvertegenwoordiger van de regio Hrazdan. Hij had er namelijk voor gezorgd dat uw echtgenoot sinds 2000 als dierenarts werkte in een vogelkwekerij. Uw echtgenoot was enkele keren vertrouwenspersoon van S.(...) M.(...) tijdens verkiezingen. In 2008 nam hij deel aan verschillende betogingen in Jerevan die georganiseerd werden door de oppositieleider Levon Ter Petrosyan. Zelf hebt u ook enkele keren deelgenomen aan deze betogingen. Na de gebeurtenissen van 1 maart 2008 werd S.(...) M.(...) gearresteerd wegens zijn oppositieactiviteiten en in de gevangenis opgesloten. Enige tijd later werd u opgebeld door uw vriendin N.(...). Omdat ze ziek was,

vroeg ze u om in haar plaats een brief te bezorgen die bestemd was voor de familie van S.(...) M.(...). U moest zich op een afgesproken dag en uur naar een welbepaalde plaats begeven en de brief daar aan een man overhandigen. U wist niet wat er in de brief stond. Uw echtgenoot zei dat u het moest doen, omdat S.(...) M.(...) al zoveel voor hem gedaan had. U bezorgde op deze manier nog drie keer brieven bestemd voor de familie van S.(...) M.(...). In juli 2009 werd uw echtgenoot ontslagen op zijn werk, omdat de eigenaar van het bedrijf banden had met S.(...) M.(...). In oktober 2009 kwamen enkele onbekende mannen bij jullie langs. Ze ondervroegen uw echtgenoot over zijn banden met S.(...) M.(...) en bedreigden hem. Nadat u begin november 2009 de laatste keer een brief had overhandigd, werd u gearresteerd door twee politiemannen. Op het politiekantoor in de wijk Mashdos werd u ondervraagd door leden van de nationale veiligheidsdienst over deze brieven en over uw banden met S.(...) M.(...). Ze dreigden er aanvankelijk mee om u in de gevangenis op te sluiten. Vervolgens lieten ze u vrij op voorwaarde dat u hen op de hoogte zou brengen als u nog een brief voor de familie van S.(...) M.(...) kreeg. Enkele dagen later deden leden van de nationale veiligheidsdienst een huiszoeking bij jullie thuis. Tijdens deze huiszoeking werden jullie paspoorten en andere documenten in beslag genomen. Twee dagen later moesten uw echtgenoot en u zich aanmelden op het politiebureau waar jullie een uitreisverbod moesten ondertekenen. Daarna durfden jullie niet langer in Jerevan te blijven. U vertrok samen met uw echtgenoot, uw bejaarde vader S.(...) A.(...)(O.V. 6.600.912), en uw zoon A.(...) S.(...) naar het huis van uw vader in Ashtarak. Twee dagen later vertrok uw echtgenoot naar familieleden van hem in het dorp Hosketas. U hebt nog twee keer telefonisch contact met hem gehad. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen en u weet niet wat er met hem gebeurd is. U besloot het land te verlaten. Op 17 of 18 maart 2010 vertrok u samen met uw vader en uw zoon met een vrachtvliegtuig vanuit Jerevan naar Kharkov, Oekraïne. Vandaaruit reisden jullie met een minibus verder naar België. Jullie kwamen op 23 maart 2010 in België aan. U vroeg op dezelfde dag asiel aan. U hebt via de telefoon van de buurvrouw van uw vader vernomen dat er na jullie vertrek een politiemans langsgekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw pensioenboekje en het rijbewijs van uw vader voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. uw arrestatie en ondervraging door leden van de nationale veiligheidsdienst, de bedreigingen tegen u en uw echtgenoot, de huiszoeking, de inbeslagname van jullie paspoorten en het uitreisverbod, en de verdwijning van uw echtgenoot) in de nasleep van jullie betrokkenheid bij de gebeurtenissen van 2008 niet aannemelijk.

Uw verklaringen bevatten ook enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat u in de lente van 2009 de eerste keer een brief voor de familie van S.(...) M.(...) had bezorgd. U beweerde zich de precieze datum niet meer te herinneren, maar u dacht dat het in maart of in april 2009 was. U stelde dat u de twee volgende brieven in de zomer bezorgde en de laatste brief in november 2009 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/11/2010, p. 7-8, 12). In de vragenlijst die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u daarentegen dat het in november 2008 was dat u de eerste keer een brief bezorgde (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 25/03/2010, p. 2). Toen u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, wijzigde u opeens uw verklaringen. U stelde dan in strijd met uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u inderdaad in november 2008 de eerste keer een brief had bezorgd. U beweerde voorts dat u in mei 2009 de tweede brief bezorgd had, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/11/2010, p. 12). U stelde dat u het zich niet goed meer kon herinneren, omdat deze feiten ondertussen al enige tijd geleden plaatsvonden (zie

gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/11/2010, p. 12), wat geen afdoende uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Uw pensioenboekje en het rijbewijs van uw vader kunnen uw asielrelaas niet staven, aangezien ze enkel persoonsgegevens bevatten die hier niet in twijfel getrokken worden.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw vader, S.(...) A.(...)(O.V.6.600.912), die zich voor zijn asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in wat zich voordoet als een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, sectie A § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde ten onrechte haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Haar verklaringen bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeksters asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat zij vreest in Armenië het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten. Verzoekster wordt vervolgd o.a. wegens de geheime leveringen van gesloten briefomslagen aan de familie van oppositieleider S.M. en wegens de nauwe betrekkingen die haar echtgenoot onderhield met S.M. Haar echtgenoot was politiek actief en had deelgenomen aan de protestmanifestaties na de verkiezingen in 2008. Verzoekster vreest dat de autoriteiten haar valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen willen schuiven om op die manier met haar af te rekenen als reactie op de politieke activiteiten van haar echtgenoot en haar eigen betrokkenheid bij het doorsluizen van geheime informatie aan oppositieleider S.M. Zij is ervan overtuigd dat de autoriteiten gemakkelijk een voorwendsel kunnen zoeken om hun acties tegen haar te rechtvaardigen. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij ter gelegenheid van een eventuele rechtzaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat zij geen schijn van kans zal maken om haar onschuld aan te tonen. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster op een afdoende wijze kunnen aantonen dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Armenië. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt ten onrechte de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel. Verzoekster tracht de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen en/of te verklaren. Ten eerste geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijk van onderschatting van haar problemen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst ten onrechte naar "algemene informatie" in haar bezit om te stellen dat de verklaringen van verzoekster aangaande de gebeurtenissen volgend op de verkiezingen, niet met elkaar zouden corresponderen. De benadering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is te algemeen en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de toestand ter plaatse waarbij sommige situaties kunnen afwijken van de theorie. Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oprechtheid van verzoeksters verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze tegenstrijdig zouden zijn. De door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geciteerde tegenstrijdigheden kunnen

onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoeksters verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster in Armenië ondervindt en geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Jerevan en het tijdsverloop. Verzoekster verklaarde dat de politie of veiligheidsdiensten haar brutaal en onbeleefd hebben behandeld en tijdens de huiszoeking de inhoud van de kisten op de grond hebben gegooid. Zij heeft vervolgens haar land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor haar onbekende bestemming in Europa, hetgeen wel degelijk een redelijke verklaring kan bieden voor het feit dat verzoekster in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Ten derde duidt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar ten onrechte ten kwade dat zij geen bewijzen zou hebben voorgelegd aangaande de vervolgingsfeiten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan niet redelijkerwijze van verzoekster verlangen dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moet voorleggen die haar vervolgen, te meer gelet op de aard van de feiten (intimidaties door agenten). Zij heeft ook weinig contacten met kennissen.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.1.3. Verzoekster dient aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat verzoeksters verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnd wordt. Zo verklaarde verzoekster voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat zij in de lente van 2009 de eerste keer een brief voor de familie van S. M. had bezorgd. Verzoekster beweerde zich de precieze datum niet meer te herinneren, maar dacht dat het in maart of in april 2009 was. Zij stelde dat zij de twee volgende brieven in de zomer bezorgde en de laatste brief in november 2009 (stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/11/2010, p. 7-8, 12). In de vragenlijst die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster daarentegen dat het in november 2008 was dat zij de eerste keer een brief bezorgde (stuk 9, vragenlijst, p. 2). Toen zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, wijzigde verzoekster opeens haar verklaringen. Zij stelde dan in strijd met haar eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat zij inderdaad in november 2008 de eerste keer een brief had bezorgd. Zij beweerde voorts dat zij in mei 2009 de tweede brief bezorgd had, maar daar was zij niet zeker van (stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/11/2010, p. 12). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeksters verklaringen desbetreffend tegenstrijdig zijn. Het algemeen betoog dat de geciteerde tegenstrijdigheden onmogelijk kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoeksters verklaringen, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Aangezien verzoeksters vrees voor vervolging mede gebaseerd is op het bezorgen van de brieven, kan worden verwacht dat verzoekster dienaangaande coherente verklaringen kan afleggen. Het betreft immers de kern van haar asielrelaas. Voor zover verzoeksters voormelde vaststellingen tracht te verklaren of te weerleggen door de verwijzing naar de traumatische ervaringen die ze heeft opgelopen, dient te worden opgemerkt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, doch van verzoekster kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat is duidelijke en coherente verklaringen af te leggen aangaande de feiten die de oorzaak vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gezien deze in het geheugen gegrift zouden zijn indien zij zich werkelijk hebben voorgedaan. Het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor kan in die zin evenmin worden aanvaard als verschoningsgrond. Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en

overgenomen. Daarnaast kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoekster geen enkel document ter ondersteuning van haar asielrelaas voorlegt. Niettegenstaande verzoekster aangaf dat zij nog contact had met de vriendin N., die haar overigens gevraagd had de desbetreffende brieven te bezorgen, en een buurvrouw (stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/11/2010, p. 3), blijft zij zelfs in gebreke enig begin van bewijs neer te leggen. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met relevante documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van dergelijke documenten te staven. Verzoekster blijft dienaangaande in gebreke.

2.1.4. Verzoeksters vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient ook actueel te zijn, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74- 75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekster moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Verzoekster baseert haar voorgehouden vrees voor vervolging op het feit zij geheime leveringen van gesloten briefomslagen aan de familie van oppositieleider S. M. deed en wegens de nauwe betrekkingen die haar echtgenoot onderhield met deze oppositieleider en dit alles gezien in het licht van de presidentsverkiezingen van 2008. Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met een dergelijk profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 14, Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: “*Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*”). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoekster voorgehouden profiel, i.e. sympathisant bij de oppositie, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. Voormelde informatie van het Commissariaat-generaal geeft eveneens duidelijk aan dat politieke opposanten in verkiezingstijd aan intimidatie kunnen worden blootgesteld. Dit was het geval tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 en tijdens de tussentijdse verkiezing van 10 januari 2010. Maar zodra de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, wordt de situatie kalmer en worden opposanten niet politiek vervolgd. De enige situaties die een risico kunnen inhouden betreffen personen die actief deelnemen aan politieke acties. Deze geïsoleerde gevallen zijn zonder uitzondering bekend en worden breeduit aan het licht gebracht. Verzoekster brengt echter geen elementen bij die aantonen dat zij als een dergelijke uitzondering wordt beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het op een algemene wijze bekritisieren van de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen. Dit volstaat geenszins om de juistheid van de op deze bronnen gefundeerde informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoekster dient immers met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat *in casu* niet het geval is.

2.1.5. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In wat zich voordoet als een tweede middel beroept verzoekster zich op artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en voert zij opnieuw een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste beoordelingsfout. Verzoekster vreest bij een eventuele terugkeer naar Armenië het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zij op voldoende wijze kunnen aantonen dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Armenië. Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is.

2.2.2. Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ligt de bewijslast eveneens bij verzoekster. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER